

✧
✧
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר
✧
✧

תַּסַּח – לְעַמָּר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "לְעַד לְעַד מִקֻּוּה שִׁדְךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְנוּ יִהְיֶה תִיקוּן לְכָל" –
 ✧ "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצַּחְתִּי וְאֵנִיחַ" שְׁעֵי יִשִּׁיבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ✧

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ט"ז חֲשׁוֹן:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמֵי:

תּוֹרָה ט"ז לְסוּן רַבְנוּ זְכוּנוּ לְבִרְכָה

**רַבִּי יוֹחָנָן מִשְׁתַּעִי: זְמַנָּא חֲדָא הָוָה קְאָזְלִינָן בְּסַפִּינְתָא,
 וַחֲזִינָא הָאִי כּוֹרָא דְאַפִּיק רִישָׁה מִמֵּיָא, וְדַמֵּיָא עֵינָה
 כְּתִירֵי סְהָרֵי, וְנַפְיָן מֵיָא מִתְרֵי אַוְסֵיָא כְּתִירֵי מִבְּרֵי דְסוֹרָא
 (בְּבֵא בְתֵרָא עַד).**

רַבְצ"ס:

וְנַפְיָן – וְשַׁפְדָּ. אַוְסֵיָא – גְהִירֵי. מִבְּרֵי דְסוֹרָא – גְהָרוֹת שְׁבַסוֹרָא.

**וַחֲזִינָא הָאִי כּוֹרָא – שְׁהוּא הַצְדִּיק, הַמְכַנֶּה בְּשֵׁם דָּג, כִּידוּעַ
 (עֵיין מַאוּרֵי אוֹר עַרְד דָּג). דְאַפִּיק רִישָׁה מִמֵּיָא, וְדַמֵּיָא
 עֵינָה כְּתִירֵי סְהָרֵי, וְנַפְיָן מֵיָא מִתְרֵי אַוְסֵיָא כְּתִירֵי מִבְּרֵי
 דְסוֹרָא – כִּי אִי אֶפְשָׁר לְצַדִּיק לְהִיּוֹת מִחֲשֻׁבְתּוֹ מְשׁוּטְט תְּמִיד
 בְּחֻכְמוֹת עֲלִיוֹנוֹת, כִּי לְפַעְמִים צָרִיךְ לְצַאת לְחוּץ לְעַסֵּק בְּדַבְרֵי
 הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (מְנַחֵת צַט.): 'פַּעְמִים
 בְּטוֹלָה שֶׁל תּוֹרָה זֶה הִיא קִיּוּמָה'.**

**וְכַד אַפִּיק רִישָׁה מִמֵּיָא – הֵינּוּ כַד מִפִּיק אֶת עַצְמוֹ מִחֻכְמוֹת
 עֲלִיוֹנוֹת, אַזִּי: וְדַמֵּיָא עֵינָה כְּתִירֵי סְהָרֵי – כִּי פְקִיחַת
 עֵינַיִם מְכַנֶּים עַל שֵׁם הַחֲכָמָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית ג): "וְתַפְקַחְנָה
 עֵינַי שְׁנִיהֶם". וְכִשְׁעוּסֵק בְּחֻכְמוֹתוֹ, אַזִּי עֵינָיו בְּבַחֲיִנַת שְׁמַשׁ,
 וְכִשְׁמַסְלֵק אֶת עַצְמוֹ מִחֻכְמוֹת עֲלִיוֹנָה, הָוָה זֶה כְּמוֹ בִיאת שְׁמַשׁ,
 וְכִשְׁבֵּא הַשְּׁמַשׁ אַזִּי נִשְׁתַּאֲרִים עֵינָיו בְּבַחֲיִנַת סְהָרֵי, כִּי סְהָרָא אִין**

מְאִירָה אֶלָּא כַּד נִסְתַּלַּק הַשְּׁמֶשׁ. וְזֶה בְּחִינַת: וְעֵינֵינוּ מְאִירֹת
 בַּשְּׁמֶשׁ וּבִירְחַ – לְפַעְמִים מְאִירֹת בַּשְּׁמֶשׁ, כַּד אֲנַחְנוּ דְּבִקִּים
 בְּחֻכְמָה, וְלְפַעְמִים מְאִירֹת כִּירְחַ, כַּד מְסַלְּקִין אֶת עֲצָמֵנוּ
 מִלְּשׁוֹטְט בְּחֻכְמָה.

וְנִפְיֵץ מֵיָא מִתְרֵי אוּסִיָּא – הֵם בְּחִינַת תְּרִין מְשִׁיחִין (עֵיין זוּהַר
 פְּנַחַם רמ"ו: רנ"ב:), שְׂאֵלֵיהֶם הָעֲכוּ"ם יְדַרְשׁוּ וְיִמְשְׁכוּ אֶת
 עֲצָמָם אֶלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (יִשְׁעִיָּהוּ ב): "וְנָתְרוּ אֱלֹיוּ כָּל הַגּוֹיִים".
 וְזֶה: 'תְּרֵי נְהָרוֹת דְּסוּרָא'. 'סוּרָא' – זֶה בְּחִינַת עֲכוּ"ם, עַל שֵׁם
 עֲבוּדָה זָרָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שְׁמוֹת ל"ב): "סָרוּ מֵהַר מִן הַדְּרָךְ", וְהֵם
 נִכְלָלִים בְּשֵׁתֵי אֲמוֹת: עֲשׂוּ וְיִשְׁמַעְאֵל. וְעַל־יְדֵי אֵלֹו תְּרִין מְשִׁיחִין,
 שְׂהֵם תְּרֵי אוּסִיָּא, בְּחִינַת (אֵיכָה ד): "רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'", עַל־יְדָם
 יִגְאָלוּ וְיִמְשְׁכוּ בְּנְהָרוֹת אֶצְלָם לְלַמֵּד דְּבַר ה'. וְתְרִין אֲמִיָּן, עֲשׂוּ
 וְיִשְׁמַעְאֵל, אֲנֹוֹן תְּרִין עֲנָנִין דְּמְכַסִּין עַל הָעֵינִין, שְׂאִין יְכוּלִין לְהֵאִיר
 תָּמִיד בְּבְחִינַת שְׁמֶשׁ.

וּבְשִׁבִיל זֶה צָרִיךְ הַצְּדִיק לְבַטֵּל אֶת דְּבִקּוּתוֹ, כְּדֵי שְׂלֵא
 יִתְגַּבְּרוּ הָאֲמִיָּן עֲשׂוּ וְיִשְׁמַעְאֵל עַל עֵינָיו, וְיִתְבַּטֵּל,
 חַם וְשָׁלוֹם, חֲכָמָתוֹ לְגַמְרֵי. אֲבָל עַל־יְדֵי תְרִין מְשִׁיחִין, שְׂיִפּוּצוֹ
 מְעֵינֹוֹתֵיהֶם חוּצָה, וְיִהְיֶה לְכָלֶם שְׂפָה בְרוּרָה, אָז יִתְקַיֵּם (יִשְׁעִיָּהוּ ל):
 "וְהָיָה אֹור הַלְּבָנָה כְּאֹור הַחֲמָה", וְאָז לֹא יִצְטָרֵךְ לְבַטֵּל מִדְּבִקּוּתוֹ.
 (מְסִימָן טו עַד כָּאן – לְשׁוֹן רַצְנוֹ, זְכָרוֹנָם לְצַרְכָּה)

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

רבי יוחנן משתעי ט"ז

א לְפַעְמִים בְּטוּלָה שֶׁל תּוֹרָה זוּ הִיא קִיּוּמָה (מְנַחֹת צ"ט), כִּי מִי
 שְׂרוּצָה לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וְעֲבוּדַת הַשֵּׁם תָּמִיד אֵי אֲפֻשֶׁר שְׂיִהְיֶה תָּמִיד

צַדִּיק גָּדוֹל מִצַּדִּיקִים הַיְשָׁנִים שֶׁהָיָה מְחֻזָּק לְצַדִּיק גָּדוֹל, וְהִלְכוּ הַכֹּל אֵלָיו. וְגַם אֲנִי הִלְכְּתִי אֵלָיו וְרָאִיתִי וְהָיוּ כָּלֵם עוֹבְרִים אֶצְלוֹ בְּצִדּוֹ וְלֹא נָתְנוּ לוֹ שָׁלוֹם וְהָיָה נִרְאָה שֶׁעוֹשִׂין זֶה בְּכוּנָה. וְתַמְהָתִי מְאֹד שֶׁהָיָה לָהֶם עֲזוֹת כְּזֹה, כִּי יִדְעֵתִי שֶׁהוּא צַדִּיק גָּדוֹל. וְשָׂאֲלֹתִי עַל זֶה אֵיךְ יֵשׁ לָהֶם עֲזוֹת כְּזֹה לְבִלִי לְהֵיטֵן לוֹ שָׁלוֹם בְּכוּנָה כַּנִּל. וְהָיָה הַתְּרוּץ כִּי בְּאֵמֶת הוּא צַדִּיק גָּדוֹל, אֵךְ יֵשׁ לוֹ גּוֹף מְלַקֵּט מִכַּפָּה מְקוֹמוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַמְטַנְפִים, אֲבָל הוּא בְּעֶצְמוֹ אָדָם גָּדוֹל, וְקִבֵּל עַל עֶצְמוֹ שֶׁהוּא יִתְקַן זֶה הַגּוֹף וְאֵין שׂוֹאֲלִין בְּשָׁלוֹם חֲבֵרוֹ בְּמְקוֹמוֹת הַמְטַנְפִים עַל־כֵּן לֹא נָתְנוּ לוֹ שָׁלוֹם:

פח (ח) בַּחֵל וְאָרָא בַּחֲלוֹם וְהִיתָה חֲתָנָה וְהָיוּ שָׁם כֹּלֹת הַרְבֵּה וְכִלָּה אַחַת הִיתָה בֵּינֵיהֶם חֲשׁוּבָה מְכֻלָּם וְהִיתָה נִרְאָה בְּעֵינַי הָעוֹלָם חֲשׁוּבָה מֵהֶם, וְהָיוּ שָׁם קַפְּלִיעַם [מְקַהֲלוֹת] הֵינּוּ כְּלִי שִׁיר שֶׁהָיוּ מְנַגְּנִים.

וְרָאִיתִי שֶׁנִּפְתַּח פֶּתַח וְנִכְנְסוּ אֵל הַיְשִׁיבָה וְהָיוּ מִתְאַסְּפִים הָמוֹן רַב אֵל הַיְשִׁיבָה. וְכִשְׁרָאִיתִי שֶׁהֵם מִתְרַבִּים וְהוֹלְכִים הָיִיתִי מְחַשֵּׁב אֵיךְ אוֹכֵל לְכַנֵּס בֵּין הָמוֹן רַב כְּזֹה.

וְחִטְפֹּתִי עֲצָמִי לְשָׁם וְהִיתִי עוֹמֵד עַל גִּבִּם וְהָיָה שָׁם רֹאשׁ יְשִׁיבָה שֶׁהָיָה לוֹמֵד עִמָּהֶם וְהָיָה שָׁם כְּבוֹד הַתּוֹרָה גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד וְהַכֹּלֹת הָיוּ מְרַקְדִים. וְעָקַר הָיָה הַכֹּלָה הַחֲשׁוּבָה הַנִּל שֶׁהִיא הִיתָה מְרַקְדֵת שָׁם. וְכֹל מֵה שֶׁהִיתָה הַקַּפְּלִיעַ מְנַגְּנֵת אֵיזָה נִגּוֹן הִיתָה הִיא מְזַמְרֵת הַנִּגּוֹן בְּעֶצְמָה אַחֲר־כֶּף. וְהָיָה שָׁם כְּבוֹד הַתּוֹרָה גָּדוֹל מְאֹד וְנִפְלְאֹתֵי הַרְבֵּה מְאֹד עַל גִּדְל כְּבוֹד הַתּוֹרָה שֶׁהָיָה שָׁם.

וּדְבַרְתִּי עִם אֲנָשִׁים שֶׁהִיתִי מִכִּיר עִמָּהֶם הִרְאִיתָם כְּבוֹד הַתּוֹרָה כְּזֹה. וְכִפִּי הַנִּרְאָה הָיוּ עוֹסְקִים בְּלְמוּד הַפְּשׁוּט בְּנִגְלָה כִּי הַנִּרְאָה

שָׁהוּ שָׁם רַבָּנִים וְגַם הַסְּפָרִים הָיוּ מֵרְאִים עַל זֶה שָׁהוּ סְפָרִים
גְּדוּלִים מְאֹד בְּדַרְךְ הַלְמוּד הַנִּלְלִי:

סדר האלף-בית היומני:

כה. על-ידי יראָה, יבוא לאמת. כו. מי שיש בו יראָה אינו נופל
מגדלתו והולך וגדל. כז. מי שיש לו חכמת אלקים בלבו, העם
ייראו מלפניו. כח. מי שיש בו יראָה, בשבא פחד לעולם הוא לא
יפחד, אבל גם ישמח. כט. מי שיש בו יראָה, בודאי, יכניע את
עצמו לפני הצדיק. ל. על-ידי גאָה אין יראָה. לא. ליראָה תלך
למקוה. לב. על-ידי קדשת השם תבוא ליראָה. לג. הפשעים
מסירין את היראָה מנגד עיניו. לד. מי שאינו נותן אל לבו יום
המיתה, על-ידי זה אין לו יראָה. לה. בשאדם נופל מיראָתו, בידוע
שדנין אותו למעלה. לו. על-ידי מתנה שנותנין לצדיקים זוכין
ליראָה. לז. גם ש"י [שלש מאות ועשר] טבילות מסגלין ליראָה.
לח. החשק שחושק האדם לעשות מצוה הוא סימן שיש לו יראָה.

חלק שני א. על-ידי היראָה והחסד נצול מאש וזוכה לפרנסה. ב.
מקום ההוראָה היא מועלת ליראָה. ג. על-ידי למוד "שלחן-ערוך"
באים ליראָה. ד. על-ידי מפלגי וחרפי הדור מאירין את היראָה,
ועל-ידי היראָה מתנוצץ זכות אבות, ועל-ידי התנוצצות האבות
נתעורר תשובה בעולם. ה. יש כח ביד היחיד לפרק על שמים,
ואין ביד הרבים לפרק על שמים. ו. הקול היוצא מברדעת
שבקדשה מסגל ליראָה. ז. על-ידי בלבול הדעת נתקלקל היראָה,
גם על-ידי בלבול הדעת משללתו נופלת. ח. הרבית מפסיד
היראָה. ט. אלו המקרבים ליראי-השם, גם הם זוכים ליראָה

וְלִדְעָת.

יְחֹס

חֶלֶק שְׁנֵי א. אֵין כַּח הַקְּלָלָה חָל עַל מִיָּחָם. ב. אֶפְלוּ אִשָּׁה צַדִּיקָת
 בְּשֶׁהִיא אֵינָה מִיָּחָסֶת, עַל־יְדֵי זֶה מוֹלְדָת בָּנִים שְׂאֵינָם מְהַגְנִים. ג.
 קָשָׁה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְהַעֲבִיר וּלְבַטֵּל גְּדוּלֵי הַיְּחֹס.

כָּבוֹד א. בְּשֶׁרוֹצִין לְדַחֹת אִיזָה אָדָם מִעֲבוֹדַת אֱלֹהוֹת, נוֹתְנִים
 לוֹ כָּבוֹד בְּיַד לְטָרְדוֹ. ב. מִי שֶׁדוֹבֵר עַל צַדִּיק, לְסוֹף שְׁנֵת־בְּזָה בְּעֵינֵי
 כָּל. ג. מִי שֶׁמְבַזָּה אֶת עַצְמוֹ בְּכָל יוֹם בְּעֵינֵי עַצְמוֹ, עַל־יְדֵי זֶה יוֹכָה
 שְׁשֵׁמוֹ אֵינוֹ שָׂכוּחַ מִפִּי הַבְּרִיּוֹת, וּבְנֵי אָדָם יִקְרְאוּ אֶת בְּנֵיהֶם
 בְּשֵׁמוֹ.

סדר שיחות ה"ר"ן ה'ת"פ:

ג. הַפְּלִיג מְאֹד בַּגְּדֻלַּת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאֵי אֶפְשָׁר לְבַאֵר זֹאת
 בְּכֹתֵב וְאָמַר: כִּי לְגְדֻלַּת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ אֵין שְׁעוֹר כִּי נַעֲשִׂים
 דְּבָרִים נוֹרָאִים בְּעוֹלָם, נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד וְאֵין יוֹדְעִים כָּל־
 הֵינוּ שְׂעֵדִין אֵין יוֹדְעִים שׁוֹם יְדִיעָה כָּל־כָּל לֹא וְגַם מַה שְׂמוֹבָא
 כִּי תִכְלִית הַיְּדִיעָה אֲשֶׁר לֹא נִדַּע, הֵינוּ גַם־כֵּן אֲצֵל כָּל יְדִיעָה
 וַיְדִיעָה הֵינוּ שְׂאֶפְלוּ כְּשֶׁמַּגִּיעִין לְהַתְּכָלִית שֶׁל הַיְּדִיעָה דְּהֵינוּ לֹא
 נִדַּע אַף־עַל־פִּי־כֵן עֲדִין אֵין זֶה הַתְּכָלִית כִּי זֶה הַתְּכָלִית הוּא רַק
 בְּאוֹתָהּ הַיְּדִיעָה, אֲבָל בְּהַיְּדִיעָה הַגְּבוּהָ מִמֶּנָּה עֲדִין לֹא הִתְחִיל בָּהּ
 כָּל־וְכֵן לְמַעְלָה מִעָלָה נִמְצָא שְׂלְעוֹלָם אֵין יוֹדְעִין כָּל־כָּל לֹא,
 וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵין זֶה הַתְּכָלִית, כִּי עֲדִין לֹא הִתְחִיל כָּל־לִידַע
 בַּיְדִיעוֹת שְׂלְמַעְלָה מִזֹּאת הַיְּדִיעָה שֶׁהַגִּיעַ בָּהּ אֶל הַתְּכָלִית שֶׁלֹּא
 נִדַּע וְכוּ':

זֶה חֻקְךָ יְיָ וְלֹא יַעֲבֹר

תסנר - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדף צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

גם הפליג מאד בגדל מעלת התשובה ואפלו כשנופלים מאד חם ושלום, וכל אחד נפל למקום שנפל רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן אסור ליאש עצמו כי תשובה גבוהה למעלה מן התורה, על-כן אין שום יאוש בעולם, כי אם יזכה יהיו נעשין מעוונותיו ענין אחר לגמרי, וכמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (יומא נו:): שנתהפכין העוונות לזכיות, ויש בענין זה סתרי נסתרות רק הכלל שמכל הנפילות והירידות שבעולם רחמנא לצלן יכולים לחזור אליו יתברך בנקל כי לגדלתו אין חקר והעקר שהכל תלוי בו, שלא יהיה מיאש עצמו מלצעק אל ה' ולהתחנן ולהתפלל אליו יתברך תמיד:

ד עכשו בעתים הללו קשה מאד מאד שיהיה מעות לאיש כשר כי צריך שיהיה לו ירידה גדולה מאד, חם ושלום, עד שישגי מעות ואפלו אחר הירידה חם ושלום, מעבודתו יתברך עדין לאו כל אחד משיג מעות כי גם הרשעים וקלי עולם לאו כל אחד משיג מעות, אבל איש כשר באמת רחוק מאד שיהיה לו עשירות. כי דע, שמיום שחרב בית המקדש נפל העשירות בעמקי הקלפות בבחינת: "ותרד פלאים" (איכה א-ט), פלאים-אותיות אלפים הינו שהאלפים של עשירות ירד פלאים, דהינו ירידה גדולה ונפלאה על-כן בהכרח שיהיה לו חם ושלום, ירידה גדולה מאד קדם שבא לעשירות דהינו אלפים מזמנים ועדין הוא ספק כנ"ל אבל איש כשר באמת קשה לו מאד שיהיה לו עשירות, ואף-על-פי שנמצאים גם צדיקים ואנשים כשרים שיש להם מעות, אבל הוא כבד וקשה מאד מאד וגם העשירות שיש להם לצדיקים הוא מזיק להם לעבודתם גם באמת, אף-על-פי שיש להם איזה מעט עשירות, אבל אף-על-פי-כן אין להם עשירות גדול מזמן כמו

שֵׁשׁ לְהַקְלִי עוֹלָם שֵׁשׁ לָהֶם אֲלָפִים וּרְבָבוֹת אַדְמַיִם מְזַמְנִים, כִּי
 עָבְשׁוּ קָשָׁה וְכָבֵד מְאֹד שִׁיְהִיָּה לְהַכְשִׁירִים עֲשִׁירוֹת כַּנֵּ"ל וְכִמּוֹ
 שְׂאוֹמְרִים בְּשֵׁם רַבִּי נַחֲמָן זְקֵנִי זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה שְׂאֲמַר עַל מַה
 שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה (שַׁבָּת סג): "אֲרֹךְ יָמִים בְּיַמֵּינָה"
 וְאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, אֲרֹךְ יָמִים אֵיכָא עֲשֶׂר וְכָבוֹד
 לֵיכָא? וְאֲמָרוּ כָּל־שֹׁכֵן עֲשֶׂר וְכָבוֹד! וְאֲמַר רַבִּי נַחֲמָן זְכוּר צַדִּיק
 לְבָרְכָה, שֶׁהוּא רַק כָּל־שֹׁכֵן, הֵינּוּ שְׂבוּדָאֵי הוּא קַל־זַחְמָר וְכָל־שֹׁכֵן
 שְׂרָאוֵי שִׁיְהִיָּה לָהֶם עֲשֶׂר וְכָבוֹד אֲבָל לֹא בְּפִרוּשׁ כִּי אֵף עַל פִּי כֵן
 אֵין לָהֶם מְזַמְנִים כַּמָּה אֲלָפִים אַדּוּמִים, וְכַנֵּ"ל:

סדר שְׁלָחוּ עֲרוּךְ הַיּוֹמִינִים:

(ז) אסור לו לרוק; ואם אי אפשר לו שלא לרוק, מבליעו בכסותו
 בענין שלא יהא נראה; ואם הוא אסטניס, (פי' שאינו יכול לראות דבר
 מאוס), ואינו יכול להבליעו בכסותו, זורקו לאחוריו. ואם אי אפשר
 לזורקו לאחוריו, זורקו לשמאלו, אבל לא לימינו; וכל שכן לפניו, דאסור, (הר"י
 פ' מי שמתו). והא דלקמן בריש סימן קכ"ג שהופך פניו לצד שמאל תחלה, שהוא ימין
 של הקב"ה, י"ל דהטעם כיון שמעולם לא ירדה השכינה למטה מי' א"כ אין השכינה כנגד
 המתפלל, ולפיכך חלקו כבוד לימין דידיה ברקיקה שהיא בשעת תפלה. אבל כשפוסע
 שלשה פסיעות, האדם מרחיק עצמו ממקום תפלתו והוא כנגד השכינה, ולפיכך נותן
 שלום לשמאלו שאז הוא כנגד ימינו של הקב"ה (ב"י בשם אביו). (ג) אם כינה
 עוקצתו, ימשמש בבגדיו להסירו שלא תתבטל כוונתו, אבל לא
 יסירנה בידו. הגה: ודוקא בשעת התפלה, אבל שלא בשעת התפלה יכול
 ליטול כינה ולזורקו בבית הכנסת (א"ז), (ועיין לעיל סימן ד' סעיף י"ח). (ד) אם
 נשמת טליתו ממקומו יכול למשמש בו ולהחזירו, אבל אם נפל
 כולו אינו יכול לחזור ולהתעטף בו, דהוי הפסק. (ה) הנושא משאו
 על כתפיו והגיע זמן תפלה, פחות מד' קבין מפשילו לאחוריו

ומתפלל; ד' קבין, מניחם על גבי קרקע, ומתפלל.

סימן צח (ח) המתפלל צריך שיכוין בלבו פירוש המלות שמוציא בשפתיו; ויחשוב כאלו שכינה כנגדו; ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו עד שתשאר מחשבתו וכוונתו זכה בתפלתו; ויחשוב כאלו היה מדבר לפני מלך בשר ודם היה מסדר דבריו ומכוין בהם יפה לבל יכשל, קל וחומר לפני ממ"ה הקב"ה שהוא חוקר כל המחשבות. וכך היו עושים חסידים ואנשי מעשה, שהיו מתבודדים ומכוונין בתפלתם עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמיות ולהתגברות כח השכלי, עד שהיו מגיעים קרוב למעלת הנבואה. ואם תבא לו מחשבה אחרת בתוך התפלה, ישתוק עד שתבטל המחשבה. וצריך שיחשוב בדברים המכניעים הלב ומכוונים אותו לאביו שבשמים, ולא יחשוב בדברים שיש בהם קלות ראש. הגה: ויחשוב קודם התפלה מרוממות האל יתעלה ובשפלות האדם, ויסיר כל תענוגי האדם מלבו (הר"י ריש פרק אין עומדין). ואסור לאדם לנשק בניו הקטנים בבית הכנסת, כדי לקבוע בלבו שאין אהבה כאהבת המקום ברוך הוא (בנימין זאב סימן קס"ג ואגודה פ' כיצד מברכין). (ז) לא יתפלל במקום שיש דבר שמבטל כוונתו, ולא בשעה המבטלת כוונתו, (טור בשם ר"מ מרוטנברג הגה"מ פ"ד מהלכות תפלה). ועכשיו אין אנו נוהרין בכל זה, מפני שאין אנו מכוונים כ"כ בתפלה. (ג) יתפלל דרך תחנונים, כרש המבקש בפתח, ובנחת, ושלא תראה עליו כמשא ומבקש ליפטר ממנה. (ד) התפלה היא במקום הקרבן, ולכך צריך ליזהר שתהא דוגמת הקרבן בכוונה ולא יערב בה מחשבה אחרת, כמו מחשבה שפוסלת בקדשים; ומעומד, דומיא דעבודה; קביעות מקום כמו הקרבנות, שכל אחד קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמו, ושלא יחויץ דבר בינו לקיר, דומיא דקרבן שהחציצה

פוסלת בינו לקיר; וראוי שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה, כגון בגדי כהונה, אלא שאין כל אדם יכול לבזבז על זה; ומכל מקום טוב הוא שיהיו לו מכנסים מיוחדים לתפלה, משום נקיות. (ה) אל יחשוב: ראוי הוא שיעשה הקב"ה בקשתו כיון שכוונתי בתפלתי, כי אדרבה זה מזכיר עונותיו של אדם (שע"י כד מפשפשין במעשיו לומר בטוח הוא בזכותיו), אלא יחשוב שיעשה הקב"ה בחסדו. ויאמר בלבו: מי אני, דל ונבזה, בא לבקש מאת ממ"ה הקדוש ברוך הוא, אם לא מרוב חסדיו שהוא מתנהג בהם עם בריותיו.

סדר לקוטי תפלות היחסי:

שיא: ועזרנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, החפצים בעבודתך להתקרב אליך באמת, שיהיה לנו כח להכניע את הרשעים המתנגדים וחולקים על האמת, הרוצים לרחק אותנו מעבודתך באמת ותתן לנו כח לעורר עליהם משפטי האמות ונזכה לדון אותם ולהכניע אותם במשפטיהם ועזרנו שנצליח במשפטים, וכל החולקים והמונעים מדרכי הקדשה האמתיים כלם יצאו חיבים בדיניהם, ונשפיל אותם עדי ארץ על ידי משפטיהם, ונוציא בלעם מפיהם:

שיב: כי אתה ידעת את לבבנו שכוונתנו לטובה כדי להעמיד הדת הקדוש על תלו, כדי שנזכה לילך בדרך הקדש בדרך מלכו של עולם, ואין לנו כח לענש את הרשעים כי אם בדיניהם על כן חמל עלינו, ועל כל עמך בית ישראל, המקנאים קנאת ה' צבאות, ועומדים לדין ובאים במשפטי העכו"ם, כדי להכניע הרשעים החולקים על האמת ותתן לנו כח שנצליח במשפטים, באפן שנזכה להשפילם ולשברם ולהכניעם עד עפר כלם יכרעו ויפלו:

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תַּסְנַח – לְאֹמֶר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "לְעַד לְעַד מִקֻּוּה שִׁדְיָה לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל" –
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת –

בְּמִשְׁפָּטִים, יִפְלוּ וְלֹא יִקוּמוּ וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד שׁוֹם כַּח לְבַטֵּל
וְלִמְנַע אוֹ לְבַלְבֵּל אוֹתָנּוּ חֵם וְשָׁלוֹם מִעֲבוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ
וְנִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְהַעֲלוֹת מִשְׁפָּט דְקָדְשָׁה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת וְעֲזָרְנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ שְׁלֵא יִהְיֶה לָהֶם פֶּה לְדַבֵּר עֲתָק עַל צְדִיקֵי הָאֱמֶת וְעַל
אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים בְּאֱמֶת וְתִסְכַּר אֶת פִּיהֶם, שְׁלֵא יִדְבְּרוּ סָרָה בְּפָנֵי
הַהַמּוֹן עִם, וְלֹא יַחֲלִישׁוּ דַעְתָּם, חֵם וְשָׁלוֹם כִּי "יִסְכַּר פִּי כָּל דּוֹבְרֵי
שָׁקֶר", בְּאִפְּן שֶׁתִּזְכָּה אוֹתָנּוּ לְבַטֵּל וְלִשְׁבֵּר כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת וּמְסָכִים
וּמְפָסִיקִים הַמוֹנְעִים אוֹתָנּוּ מִלְּבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּמִשָּׂאֵר כָּל
הַדְּבָרִים שֶׁבְקָדְשָׁה וְנִזְכָּה לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה וּלְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת:

שִׁיג: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יַדְעָתָ אֶת חֲלִישוֹת כַּחַנּוּ בְּעֵת הַזֹּאת,
שְׂאִין לָנוּ שׁוֹם כַּח לְשִׁבְר הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְבִּים מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמְכַל
הַדְּבָרִים שֶׁבְקָדְשָׁה בְּשׁוֹם דְּרָךְ מְכַל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ שֶׁהִזְכַּרְתִּי
לְפָנֶיךָ, כִּי אִם בְּשִׂמְךָ הַגָּדוֹל לְבַד בְּטַחַנּוּ וְעַל חֶסֶדְךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים,
שֶׁתּוֹשִׁיעֵנו בְּגִדֵל רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ וּבְעֵצָם חֲמֵלְתֶךָ, וּבְזִכוּת וְכַח
צְדִיקֵי אֱמֶת, שֶׁכָּבַר זָכוּ לְשִׁבְר כָּל הַמְנִיעוֹת וְעָבְרוּ בְּשָׁלוֹם וּבְאוֹ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּזִכוּתָם וְכַחם לְבַד נִשְׁעָנִתִי, וּבְחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל תִּמְכַּתִּי
יִתְדוֹתִי, שֶׁתְּחַנְּנֵנִי גַם כֵּן לְנִסְע וּלְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה, אֲפֵ עַל
פִּי שְׂאִינִי כִּדְאִי וְהַגּוֹן לְהִזְכִּיר בְּפִי שֵׁם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, וְאֲנִי
רַחוּק מְאֹד מְאֹד מִקְּדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּתַכְלִית הַרְחוק אֲפֵ עַל פִּי
כֵּן אַתָּה מְקַרֵּב רַחוּקִים, חוּם וְחֵמֶל עָלַי, חוּם וְחֵמֶל עָלַי, חוּם וְחֵמֶל עָלַי
בְּמִתְנַת חֲנָם, שֶׁאֲזַכָּה לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה לְמַעַן אֲזַכָּה לְכַנֵּם
בְּדַרְכֵי הַקְּדוּשָׁה בְּאֱמֶת וְאֲזַכָּה לְעֲלוֹת בְּכָל פֶּעַם מִדֶּרְגָּה לְדֶרְגָּה
בְּקָדְשָׁה וּבְטַהָרָה בְּאֱמֶת חֵישׁ קַל מִהֲרָה, בְּאִפְּן שֶׁאֲזַכָּה לְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת וּבְתַמִּים מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם וְלֹא אֲבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא

אֲכַלְמָ לְעוֹלָם הַבָּא וְ"אֶת־הַלֵּךְ לְפָנַי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים, אֶעֱבְרָה נָא
 וְאַרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת, הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָנוֹן" תִּיקַר
 נָא נַפְשִׁי הָאֲמִלְלָה בְּעֵינַיִךְ, וּמֵלֵא מִשְׁאַלוֹתַי בְּרַחֲמִים, וְהִבִּיאֵנוּ
 לְשָׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמַהֲירוֹת גָּדוֹל מִיַּד וְאַזְכָּה לְדֶרֶךְ וְלִהְשִׁיטַח
 עַל עֵפֶר אַדְמַת הַקֹּדֶשׁ, וְלִרְצוֹת אֶת אֲבֹנֶיךָ וּלְנִשְׁק רַגְבוֹתֶיךָ:

שִׁיד: יִגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מְדוּתֶיךָ, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי לְפָנִים מְשׁוֹרֵת הַדִּין
 וְאַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמִּי כָּלֵל, כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתַי אֲנִי מִפִּיל תְּחַנְּתִי
 לְפָנֶיךָ כִּי אִם עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִתְרַצָּה בְּרַחֲמִים וּמִתְפַּיִם
 בְּתַחֲנוּנִים, עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁלֹא אֶתֵּן דְּמִי לָךְ, וְלֹא אֶחְרִישׁ וְלֹא
 אֶשְׁקֹט וְלֹא אֶפְסִיק מִלְּהַתְּפִיל עַל זֶה תָּמִיד, רַק אֲזַכָּה לְהַעֲתִיר
 וְלְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים עַל זֶה תָּמִיד, עַד שְׁאַזְכָּה לְפַעַל
 בְּקִשְׁתִּי בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ, שְׁאַזְכָּה לָבוֹא בַּחַיִּים חַיּוֹתַי חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׂכָתוֹב: "כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמּוֹת
 הַלֵּא רַגְלֵי מִדְּחֵי לְהַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי אֱלֹקִים בְּאוֹר הַחַיִּים" אָמֵן וְאָמֵן:

תְּפִלָּה כַּח סטו: "קוֹלִי אֵל ה' אֲזַעַק קוֹלִי אֵל ה' אֶתְחַנֵּן קוֹלִי אֵל
 ה' וְאֶצַּעֲקָה קוֹלִי אֵל ה' וְהֶאֱזִין אֵלַי מִבֶּטֶן שְׂאוֹל
 שְׁוַעֲתִי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי וַתָּבֹא שְׁוַעֲתִי אֵלַיךְ אֵל הַיִּכַּל קֹדֶשְׁךָ קוֹלִי
 שָׁמַעְתָּ אֵל תַּעֲלֵם אֲזַנְךָ לְרוֹחֲתִי וְ) לְשְׁוַעֲתִי שָׁמַע ה' קוֹלִי אֶקְרָא
 וְחַנּוּנִי וְעֲנִנִי שְׁוַעֲתִנוּ קִבַּל וְשָׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ יוֹדַע תַּעֲלוֹמוֹת:"

שטז: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, שׁוֹמֵעַ קוֹל שְׁוַעֲת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, חוּם
 וְחַנּוּן וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְהִיָּה בְּעֲזָרְנוּ, וְהִכֵּן לְבַבְנוּ שְׁנִזְעַק וְנִצַּעַק אֵלַיךְ
 בְּאַמֶּת עַד שְׁתַּעַנְנוּ נְשִׁוּעַ וְתֹאמַר הַנְּנִי וַיְהִיָּה קוֹל צַעֲקוֹתֵנוּ הוֹלֵךְ
 וְחֹזֵק מְאֹד, וְלֹא נָתַן דְּמִי לָךְ עַד שְׁתַּחֲנַנּוּ, וְתֹאזִין קוֹלְנוּ וְתִקְשִׁיב
 שְׁוַעֲתֵנוּ וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְנִזְכָּה לְגִלוֹת וּלְהֵאִיר וּלְהוֹלִיד
 הַמַּחִין הַקְּדוֹשִׁים הַנְּעֲלָמִים עִכְשָׁו מֵאֲתָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ, בְּהַעֲלֵם גָּדוֹל

